

Kolme kannista

ja huwittawaa

Kansan Laulua.

1. Juho ja Hilma Zmatran
rannalla.
2. Näsijärwen rannalla.
3. Kannan knysi.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Tampereen
Kaupunginkirjasto

3608 Ahd

Tampere, 1895.

100:— G. E. Jansson & Kumpp. kirjapainossa.

Juho ja Hilma Imatran rannalla.

Se hupainen ilta muistui mieleheni wiel'
Kun wietin minä Imatran rannalla siellä,
Siellä Hilman minä ihanan kohdata sain,
Hän kukoist' kuin kukkainen kedolla wain.

Plyymit ne hatussa lenteli häll',
Sinisest silkist oli länninki päällä,
Ketjut kultaiset kaulassa wälähteli waan,
Hilma oli neitonen wierahan maan.

Waikka silkki ja kulta hänen yllänsä loist'
Ei rakkauden iloa hän löytänyt noist';
Hän tarjosi kätensä ja sydämensä null',
Liiitto se tehtiin, kuin laulusa saa kuull'.

Juiniä wiiniä Hilmassa oli myötä,
Kun wietimme laaksoa wiheriäs yötä.
Sun siirum, sun laarum, Hilma lauleli waan,
Sinustako Juho minä sulhasen saan.

Rakkaus on löytänyt sydämeeni tien,
 Ah, kenell' tuon sydämeni sykkivän wien,
 Kaikk' olis walmis, ei puuttuisi muut',
 Jos Suho olis mun, antaisin häll' suut'.

Oi sydämeni kukka, lausun myös full',
 Oletko, Hilma, sinä morsian mull';
 Kun lintu, minä lennän luoksesi waan,
 Jos sydäimestäni sinua hyleillä saan.

Ah Suho, ah Suho, tiedätkö tuon,
 Että itseni sinulle alttiiksi suon;
 Waikk' wikkaita kieliä olis tuhannen tiell',
 Ei sittenkään woi he tehdä eroa meill'.

Kun Hilmahan ihanaan filmäni luon,
 Hän riehuwan riemun muu rintaani tuo.
 Kun Wellamon neito hän ihana on waan,
 Punaposti, sinifilmä, mist' kauniimman saan.

Waikk' hyneleist koottu mun kokonaan ois,
 Niin hyneleeni kuitenkin haihtuisi pois,
 Kun Hilma niin iloisena lauleni tääll',
 Ett' linnutkin lauluunsa wastasi häll'.

Hilma kannihit kaswonsa suurilla peitti,
 Kun rintaani wasten hän lepäämään heitti.

Ja auringon säteet ne kuumotti niin,
Ett' auringon varjostin tarwittiin siin'.

Murinko kirrkaalla taiwaalla loist',
Suloinen tuoksu tuli kukkaist' noist',
Ilma oli lämmin ja ihana waan,
Kun me kukkaisten keskellä iloitahan.

Rakkauden tuli se sydämmessäni myös
Lämpimillä tunteilla tehnyt on työns,
Kuin wanhinumat lastansa pienoista waan,
Niin hellästi Hilmaa nyt syleillä saan.

Sä Suomen neito myös hymärrät tuon,
Jos sydämes olet nuorena sulholle suon',
Ett' rakkaus ei woi yksinäns maata,
Se puhkee yhä, eik' tahdokaan laata.

Rakkaus formuukset formehen tuo
Ja ystäväin sydämet yhtehen luo,
Wiel' siihen ei rakkaus asioita pääätä,
Se waatii tanssimaan morsiushäitä.

Sen Suho ja Hilmanin todistaa myös,
Kun Imatran rannalla wiettiwät yöns,
He elämänsä sitehet sitoiwat siellä,
Ja eläwät nyt onnellista awiota wiel'.

Näsijärven rannalla.

Kuljin pitkin Näsijärven rantaa
 Ystävätäni kaipailen,
 Ja ne aallot, jotka suutelit fantaa,
 vastas, ett' hän ei ole tääll'.

Bunt, kun tuulen huminast huiiskaa,
 Metsäs myrsky pitää suhinaa,
 Ne aavistukset korwisfani huiiskaa,
 Ystävää ei null' olekkaan.

Ja auringon kirkaammat säteet,
 jotka lumen maasta sulattaa,
 Ja mun ystäväni lempiä luonto
 Minun sydämmeni lohduttaa.

Minä olen täällä yksinäni,
 Kun linnun poika oksalla,
 joka suruisensa wisertelee,
 Kun emä pois ammuttu on.

Pitkä matka mun edesjäni lienee,
 Enkä tiedä koska palajan.
 Siis nun ystäväni hyvästi jätän,
 Jätän haltuum Jumalan.

Rannan kuusi.

Täällä yksin seisot forjana
 Sä vihreä rannan kuusi!
 Beden alla toinen on maailma
 Ja taitvas siellä on uusi;
 Sen kauneuttako katsot sie?
 Mihin miettehes silloin wie?

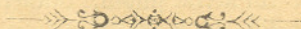
Kun laskeisnaan kesäaurinko
 Taas taitvahan rantoja kulta,
 Miin tunnetko silloin, tunnetko
 Sä lämpöä, lemmen tulta?
 Näät kaikkialla ja rauhan maat,
 Sopufointua rauhaa kaiketi saat.

Vai tunnetko kaihon tuskaisen
 Ja muistatko tuimat tuulet,
 Kun aaltonen kuohui rannallen?
 Sen kuohuja vieläkö kuulet?
 Sun toivehes, aattehes myrskykö taas
 Nyt kaihoiin niitäkö muistat taas?

Sä lienetkin mun kaltaisen
 Sä vihreä rannan kuusi.
 Kun katson pohjihin syvyyden,
 Kun taitvas siellä on uusi,

Niin oloni munkin oudoks saa
Ja kaiho mieleni walloittaa.

En tiedä miks olon oudoks saa,
Miks saan niin kaihoisaksi,
Surumielin luontokin uinahtaa
Maa muuttuwi warjoisaksi.
Se rintani kaihoa kertokohon,
Sen kieli niin outoa hiljaist' on.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto